

Herinneringen Van Morgen

Zaugato

Deel 1	5
Hoofdstuk 1	5
Inleiding In De Zon	5
Nachtelijke Dwaaltochtjes	8
Hartige SMS'en Bij De Koffie	12
Matchday	18
De Ochtendlijke Dans Ontspringen	20
Guerrilla Radio	25
Fase 2	34
Goede Vrienden Maken Goede Afspraken	37
Het Bosfeestje	39
Hoofdstuk 2	58
Het Is Alweer Voorbij	58
Naderhand	58
De Annexen	62
Nagelbijtend Hoofdstuk	69
Hoofdstuk 3	74
Rechtvaardige Leugens	74
Op Schoolreis	83
Mijn Krachtige Vrienden	124
De Typische Rit Naar Huis	139
Reflecties Op Het Terras	143
Opstapplaats: Alexanderplatz	145
Menschen in Berlin	145
Deel 2	161
Het vergezicht, van op het terras	161
Hoofdstuk 1	163
Fibonacci's Muze	163
Ommezwaai	166
Verlatingsangst	171
Hoofdstuk 2: Onze verdere levens	178
's Morgens, Tijdens De Middag	178
De Zoektocht Naar Koekjes En Jezelf	193
De Stormloop In De Gangen	207
Bebloede Zakdoeken Met Kerstmis	213
Hoofdstuk 3	236
Alleen Achtergelaten	236
Vrijdag, Twee Dagen Later	240
Vluchten	246
Grijze Baarden Op Het Terras	257
Häckischer Markt	258
Die Leiden des Jungen Menschen	258
Deel 3	270

Hauptbahnhof	270
Wer reitet so spät durch Nacht und Wind	270
Terrasmijmeringen	278
Hoofdstuk 1	279
Brooddozen Met Oorlogssporen	279
Zomerse Vergaderingen en Jurkjes	298
De Retinie	310
Hoofdstuk 2	322
Een Zonnedag	322
Een Donderdag	343
Een Gewone Zakendag	360
Hoofdstuk 3: De Zonnewende	385
Het Duale Terras	393
Deel 4	395
Weg Van Het Kille Terras	395
Gevreesd door Il Principe	397
Een Nobele Slotrede	397
De Afterparty Met Nero	401
Vijftien Jaar	405
Epiloog Van Op Het Terras	409

Deel 1

Hoofdstuk 1

Inleiding In De Zon

Vijf jongens, jongetjes eigenlijk. Veel leken ze niet met elkaar gemeen te hebben, buiten hun geboortjaar waarin Nederland Europees kampioen voetbal werd.

En toch ontmoetten ze elkaar. Sterker nog, ze zouden samen aan een collectief pad richting de toekomst bouwen. Onbewust en toevallig in eerste instantie, maar eveneens uit noodzaak om te overleven. Want we waren vijf brave jongetjes en op een middelbare school lopen genoeg bullebakroofdieren rond die zich voeden met het angstzweet van verlegen en introverte mannetjes. Sociale verankering en netwerken, basiskwaliteiten om niet verslonden te worden door de maatschappij. Iets waar ik zowel tijdens als na mijn studies ben achtergekomen.

De zon doet mijn herinneringen aan hoe het allemaal begon, verdampen. De herinnering aan vroeger glijdt weg, zoals de zweetparels met behulp van de zwaartekracht via mijn neus en kin ontsnappen aan mijn absorberende zakdoek.

Een pintje.

Of een frisse Hoegaarden. Dat zou soelaas kunnen brengen, hier op mijn zonovergoten terras waar melancholie grijs gedraaid wordt. De verzengende zon verstikt mijn gemoed en laat het naar adem snakken. Elke herinnering pompt vlezig zuurstof door mijn dichtgeslibde aderen. Het is de levensdrang van het verleden, in een stuiptrekking.

De met olijfbomen begroeide heuvels doen me denken aan de Ardennen, maar dan zonder naaldbomen en regen. Meer bepaald aan die ene plek waar we ooit eens op weekend zijn gegaan. Toen heeft één van mijn maatjes nog bijna het bos in brand gestoken. Zijn bijnaam was niet voor niets “de Vuurman”.

Ik besluit me toch een Hoegaarden in te schenken, ongeacht de hoge importkosten. De tijden dat ik me met economische efficiëntie en optimaliserend gedrag moest bezig houden, liggen ver achter mij, lang voor de pensioengerechtigde leeftijd. Nu krijgt de persoonlijke voorkeur voorrang. Of beter verwoord, mijn persoonlijke voorkeur, waar ik zin in heb. Een menselijke keuze, iets wat ik tijdens die economische jaren door de concurrentiestrijd verleerd was. Maar

eens het laatste blaadje van de menselijke kalender (met wel nog steeds een flauw druvelaarmopje/levenswijsheid op de achterkant) in zicht begint te komen, dan doen reflectie en relativiseringsvermogen eindelijk hun intrede. Zelfs wat wijsheid passeert zo nu en dan eens de revue, ook al ben ik die tanden lang geleden verloren toen mijn tandarts weer een extra honorarium wou opstrijken om zijn vakantiehuis in Frankrijk af te betalen. Advies versus eigen (financieel) belang, het was tijdens mijn carrière ook altijd een worstelende gewetensstrijd met wisselende winnaars. Zoals de perpetuele voetbalseizoenen als kampioen of 13de worden afgesloten totdat de schoenen uiteindelijk aan de haak worden opgehangen, tezamen met je meniscus, enkelligamenten, achillespees en kruisbanden. We worden er door verzvolgen, door beheerst. Het roer houden we al lang niet meer in handen. Pas als we ons doel voorbij geschoten zijn, kunnen de oogkleppen eens afvallen om te merken dat we maar op deden zonder blik op de essentie.

Fluks mik ik de kroonkurk in de vuilbak.

Met vaste, ervaren hand giet ik het glas in waarna ik krakkemikkig (die ligamenten, weet je wel) terug schuifel naar de afgeschoten zitbank. Het donkerrode kussen zet die afbladderende vernis nog meer in de verf.

Zodra het blonde vocht mijn lippen aanraakt, roept de smaaksensatie van de Hoegaarden duizend en één herinneringen op. Aan talloze terrasavonden, uitjes op cafés of in danstempels, aan blondjes en brunettes, al dan niet met succes veroverd. En uiteraard aan onze eindeloze bosfeestjes. Dat was de kernactiviteit (“corebusiness” leerde ik later op de hogere zakenschool) van onze collaboratie.

Hoewel we brave knaapjes waren, konden we moeilijk aan de lokroep van een avontuurlijk jong leven weerstaan. Maar aangezien we snuggere kereltjes waren, wisten we perfect in te schatten waar en wanneer we ons aan uitspattingen mochten wagen. Met andere woorden, het uitgetekende, politiek-correcte pad dat onze leerkrachten, opvoeders en ouders voor ons hadden uitgestippeld werd overdag netjes bewandeld, maar eens de welopgevoede mensen kuis gingen slapen, maakten we maar al te graag een omweg door het onbekende struikgewas waar moderne rovers op de loer liggen. Het werd op die manier een ware oefening op het latere harde leven. Iets waar dat mooi geborsteld, beschermend pad van de goegemeente ons nooit op voorbereid zou hebben.

Onze vriendengroep werd een welgeoliede machine. Intriges, leugens, manipulaties, geheimdoenerij en omerta. En toch woonden we niet in Napels. Winstbejag streefden we ook

niet na. Geen wapen – of drugsmokkel dus. Zelfs geen Oosterse prostituees of andere menselijke goederen. Een VZW, met het collectieve plezier als enig doel. En niet op dezelfde manier als onze grijze klas-leeftijdsgenoten dat deden. Buiten de klassieke jongerenclichés deden ze niets uitzonderlijks. Wat rondhangen in het lokale winkelcentrum en op de vloer spuwen. Neen, wij wilden meer dan dat. Wanneer iedereen in de hemel braafjes de wederopstanding van hun spirituele leider viert, willen wij op het vip-feest met diezelfde leider het glas heffen op het goede leven, terwijl één van mijn maatjes met een gouden lepel een scheut wodka in de kan fruitsap doet.

De geneugtes van het leven in het geheim ontdekken, zonder dat het een negatieve invloed had op ons dagdagelijks leven. De goede punten moesten dus op peil blijven, de voetbalprestaties evenzo. Dat laatste gold binnen de groep enkel voor mezelf, Mens, en mijn kameraad Hart. Hart, de man met de grootste mond maar het kleinste hartje van goud. Eigenlijk is hij niet zo een heel goede voetballer, maar wederom kan hij dat compenseren met de nodige dosis inzet en betrokkenheid. Hart en ik zijn al boezemvrienden lang voordat het collectief werd opgericht. Onze eerste ontmoeting vond plaats niet lang na de kampioenviering van Nederland. Onze vaders kochten een paar voetbalschoenen en schreven ons in bij de duiveltjes van de lokale voetbalploeg. Als ik mij niet vergis dan heeft Hart zijn mama mij nog vaak afgedroogd na de trainingen. Iets dat later nog vaak opgerakeld zal worden wanneer de moedermoppen bovengehaald worden. Want dat doen beste vrienden nu eenmaal, elkaar plagen.

Alleszins, we deelden de passie voor de sport, zowel actief als passief.

Achteraf gezien kan ik hier op mijn terras met mijn Hoegaarden in de hand wel concluderen dat we de mysteries van het leven, die onze ouders angstig voor ons verborgen trachtten te houden, wilden ontdekken. En liefst van al er zelf nog wat creëren.

Wat jan modaal niet te zien krijgt, daar wilden wij ons maar al te graag aan vergapen. Op schoolreizen of bij museumbezoeken de angstig met rood fluwelen lintjes afgebakende geheimen ontdekken en onthullen.

Samen dromen over die mysteries. Samen praten over onze dromen. Over de levensvragen discussiëren. Terwijl we de glazen telkens weer vullen, terwijl de dames op onze schoot veranderen op het ritme van de seizoensmode, terwijl de jaartjes aandikken, jaar na jaar. Ook al vinden we geen antwoorden, of toch niet onmiddellijk, we blijven zoeken. In tegenstelling de anonieme mensenmassa, die liever passief door de maatschappij geleefd wordt.

Wat is het warm, benauwd, hier in het Mediterrane oranje.

Van op het terras in de zon kijk ik in de verte naar het panorama van mijn verleden. Ons verleden.

Nachtelijke Dwaaltochtjes

“Hart, ik kan niet meer, ik moet vies pissen.”

En zonder een antwoord af te wachten spring ik van mijn slalomende fiets. In mijn dronken enthousiasme, waarbij de controle over blaas en andere genitale spieren bijna verloren raakt, trap ik in een plas water die in het donker van de nacht verhuuld op de loer lag.

“Godmiljaar!” vloek ik. Maar die ontbering is momenteel ondergeschikt aan de drang van de natuur. Mijn maatje Hart probeert ondertussen ook met man en macht zijn fiets tot stilstand te brengen, maar de falende remmen van zijn bommafiets laten hem tezamen met zijn stomdronken motoriek onzacht tot stilstand komen tegen het bushokje.

Dit hele tafereel herhaalt zich quasi elke vrijdagavond/nacht wanneer we halt houden aan onze traditionele pisplek, vlak buiten het centrum na een stevige beklimming. Op dat moment is het voorlaatste pintje dat we genuttigd hebben meestal al gefilterd. Doorzichtige urine is dan ook het resultaat.

Hart stommelt uiteindelijk van zijn fiets af, die hij stiefmoederlijk tegen de grond laat kwakken. Hij komt, ook traditiegetrouw vlak naast mij staan pissen. Het is namelijk een scène uit een film die we naspelen.

We mompelen de conversatie dan ook vlotjes na, in het Engels. Hart klopt me ter bevestiging op mijn schouder, waarbij hij zijn typische lach over de hele straat laat galmen. Maar het kan ons bitter weinig deren dat we enkele monotone jannen en miekes modaal uit hun slaap gehaald hebben. Integendeel, het geeft hen iets om morgen aan de ontbijttafel over te praten. Het verbaast me trouwens hoe Hart kan pissen en tegelijkertijd me op de schouder slaan. Zonder zijn handen te wassen.

We bergem respectievelijk ons voortplantingsmateriaal op en vervolgen onze tocht.

De sluier van motregen blijft hangen en creëert een waas voor onze ogen. Doorweekt zijn we. Het verheft onze banale fietstocht van vier kilometer tot een heroïsche kruistocht van het jonge leven. Want we hopen natuurlijk dat onze ouders niet meer wakker zijn omdat we dronken zijn. Hart had vorige week zijn laatste waarschuwing gekregen. Niet meer zat thuis komen of hij mocht enkel nog naar mijn thuis komen om bijlessen Frans te krijgen.

Misschien mag hij nog een filmpje kijken, maar dan liefst eentje waar hij iets uit zou leren. Zeker niet voor zijn plezier, neen dat zeker niet.

Hart is perte totale. Ik kan dit zeer eenvoudig meten: rijdt hij, letterlijk, met de billen bloot, of heeft hij zijn broek nog aan. Deze simpele test definieert of hij de ouderlijke limiet overschreden heeft. Acurater dan welke alcoholblaastest ook.

Ik moet Hart zijn harige reet dus aanschouwen, ook zo een wekelijks tafereel. Nu ja, normaal gezien ben ik ook niet vies van een exhibitionistisch streakavontuurtje. Het is allemaal de fout van Blink – 182, onze muzikale helden samen met de Red Hot Chili Peppers, Rammstein, The Doors, Matisyahu, Deep Purple ... Deze heren zijn ook niet vies om even de vitalistische vleestoer op te gaan, al dan niet verhuuld met een banale sok.

“Hart, verdomme, steek dat harig massavernietigingswapen terug weg”, maan ik hem hypocriet tot de orde.

“Och, zaag niet, ik heb nog altijd nachtmerries van uw magere kont van vorige week.” Hij doorprijkt makkelijk mijn hypocrisie.

Echter hij trekt zijn doorweekte broek (door de regen, hoop ik althans) terug op want we naderen onze straat. Inderdaad, onze straat, we hebben er op het lokale voetbalpleintje meerdere malen op leven en dood voor moeten strijden. Harts werkracht en mijn technisch vernuft en voetbalinzicht maken ons tot een complementair duo. Onze aartsvijand, die enkele huizen verder woont, moet het elke vrijdagnacht ontgelden. Aantijgingen over de promiscueuze beroepsactiviteit van zijn moeder worden luidkeels door de wijk geschreeuwd. Hoewel we hem gewoon voor klootzak konden uitschelden, is het in onze stad traditie om de moeder van de persoon in kwestie te beledigen. Liefst van al nog voor hoer.

Hoewel ze daar in werkelijkheid veel te lelijk en vadsig voor is.

We rijden voorbij zijn ouderlijk huis. Hart is me voor en slingert een luide belediging naar die eikel zijn dromend hoofd. Ik hoop dat hij nu angstig de lakens tot vlak onder zijn kin trekt en een beetje urine loost.

Ik vul Hart aan. Dat doen beste vrienden nu eenmaal.

We lachen gemeen, maar het doet ons deugd, het versterkt onze innige band alleen maar.

We trappen voort, we wonen nu eenmaal in een lange straat. Of we zijn echt niet normaal zat dat onze nachtelijke reis daarom zo lang lijkt.

Ik vermoed dat het dat tweede zal zijn want Hart vindt nog de tijd om me een hypothese voor te schotelen die ik onmogelijk kan negeren, een slim wezen zijnd.

“Mens, ik heb een vraag.” en hij pauseert even, niet omwille van de dramatiek, maar omdat hij moeilijk uit zijn woorden komt. Hart heeft een hart van goud maar een groot deel van zijn brein is versteend. Hij kan dit echter compenseren met spierballen en een beginnend bierbuikje.

“Stel u voor dat wij als kind op weg naar de training met de fiets ooit omver gereden zouden zijn. En dat we nu eigenlijk in een soort andere wereld leven die niet de echte is. Iets zoals de tweede klasse.”

“Een soort parallele werkelijkheid dus?” vat ik abrupt zijn voorbeeld samen.

Maar hij lijkt het niet echt te begrijpen. Ik ga dan maar door met het formuleren van een antwoord, want dat verwacht hij van mij als de intelligente van de groep. Ook al verbaast het me in eerste instantie dat hij met zo een vraag überhaupt op de proppen komt.

Echter ik heb niet onmiddellijk een pasklaar antwoord klaar liggen.

In eerste instantie hul ik me dan ook in een stilzwijgen, vergezeld door andere mysteries van de sterrenhemel.

“Kijk, al die sterren aan de hemel kunnen mathematisch berekend worden. Maar alles daarbuiten, daar kunnen we enkel naar gissen.”

Mijn antwoord stelt hem initieel teleur. Het is te vaag en abstract voor hem. Hij is, zo leid ik af uit zijn blik, zelfs een beetje teleurgesteld in het alwetende brein van de groep. Een stigma dat al op mij kleeft sinds Hart en ik nog klein Hartje en schattig Mensje heetten in de lagere school. Al die goede rapporten creëerden hoge verwachtingen. Nu dus weer.

Ik ga dus verder en dieper, ondanks de razende roes. Of misschien wel dankzij die roes.

“Het bestaan van één van beide werelden maakt de andere irrelevant want we kunnen enkel deze leefwereld ervaren.” Daar voeg ik nog aan toe: “Misschien dat we tijdens onze dromen die éénparigheid kunnen doorbreken, maar dat betekent niet dat we het kunnen vatten.”

Harts ogen schieten vraagtekens, samen met promilles.

Ik vat het samen in voor hem verstaanbare woorden: “Ik voel dat ik direct weer moet pissen, dus al de rest is overbodig.”

“Aaahh,” lijkt hij tot inzicht te komen, “ik snap het.” Maar ik betwijfel of hij het snapt. Ik betwijfel wel vaker of mensen mijn dronken filosofische uitspattingen snappen. Want dat ben ik nu eenmaal, een filosoof die de werkelijkheid wil bekritisieren en aanscherpen. Gelukkig

kan ik vaak op de andere leden van de collaboratie terugvallen. In grote lijnen vormen zij een klankbord want de meesten zijn gelijkgezinden. De Harige Romein, we zijn in de winter immer jaloers op zijn isolerende vacht en goede punten voor Latijn, is ook zo een vrijdenker die niet binnen het maatschappelijk aanvaarde stramien wil denken. Hij zoekt samen met mij naar correctere en juistere waarheden. Bovendien kan hij een aardig balletje trappen waardoor hij Hart en mij vaak vervoegt als linksfoot. Ook vergezelt hij, voornamelijk, mij wanneer we op stap gaan. Lees: op meisjesjacht gaan op lokale fuiven. Onze gezichten zijn namelijk gezegend met mathematische proporties die ons aantrekkelijk en vruchtbaar laten lijken. Maar we doen dat elk op een andere manier.

Niet dat Hart een lelijkheid is, integendeel. Maar hij is eerder de robuuste en struise knuffelbeer met hazelnootogen waar slechts een beperkte doelgroep meisjes op valt. Zij die zich niet te veel vragen stellen zodat hij niet te veel antwoorden hoeft te geven en gewoon zijn pintjes kan drinken.

Hij lijkt desalniettemin bevredigd met mijn antwoord. Hoewel het hem desondanks over vijf minuten al niet meer geïnteresseerd zou hebben.

Er steekt een licht briesje de kop op. In dit geval behoorlijk handig, mijn donkere haarlokken hadden al behoorlijk wat regenwater geabsorbeerd waardoor het voor mijn ogen begon te klitten. Wind, een natuurlijke föhn die meestal eigenlijk voor frustraties zorgt. Alle vrouwen kunnen dit samen met mij beamen.

Ik meld mijn mijmering aan Hart. Hij kan het niet appreciëren: “Mietje!”

Zulke stellingen poneren levert me nog een tweede stigma op binnen de groep, namelijk dat ik een ijdelheid ben. Eigenlijk een verkeerde interpretatie want ik spendeer zeer weinig tijd in de badkamer als we samen op schoolreis gaan. Integendeel, ik ben gezegend met een kapsel dat quasi altijd in de ideale vorm valt. Maar dat kan hen niet deren, mijn mooie manen steken hen de ogen uit. Nu ja, ik heb liever dat ze me als ijdelheid bestempelen dan als etterige puistenkop.

Het geromantiseerde is er wat van af wanneer we mijn thuis naderen. Natte haren, wind en nachtelijke temperaturen, het ideale excuus voor een doktersbriefje aan de vooravond van een grote herhalingstoets.

Op de oprit houden we nog even halt. We willen nog wel een babbeltje slaan, maar onze lichamen zijn te zeer aan het strijden tegen de alcoholroes, slaap, koude en adolescente onzekerheden.

We nemen afscheid met een stevige bovenarmse handdruk. Zo eentje die voorbehouden is aan indianen uit de spaghettiwesterns. Alleen speelt er bij ons geen toepasselijke muziek van Ennio Morricone op de achtergrond. Deze vorm van fysisch contact symboliseert onze band. We zijn broeders, voor de rest van onze levens. Van ons leven.

Terwijl ik me naar de garage begeef met de fiets aan de hand, hoor ik Hart in de verte een voetballiedje zingen waarna hij onze aartsvijand zijn moeder nog eens beledigt. Het tovert een smalende glimlach op mijn gezicht. Ik heb er stiekem al plezier in dat mijn ouders op vraag van de oude, zure buurvrouw me morgen aanmanen om 's nachts stiller te arriveren in onze straat. Ook al hebben ze er zelf niets van gemerkt.

Binnen, in de keuken word ik pas gewaar dat ik toch ook een aanzienlijke hoeveelheid bier geconsumeerd heb. Een halve liter water moet het vochtverlies compenseren en, hopelijk, een potentiële kater in de kiem smoren.

Voor het slapen gaan besluit ik nog een laatste afsluitingsritueel te voltrekken alvorens ik de nacht toelaat mijn roes en dromen te beheren. En neen, dat ritueel gaat niet uit van snelle handbewegingen en rode wangen.

The Sultans of Swing.

Mark Knopfler en de zijnen mogen me een laatste groet uitbrengen. De naald valt gericht op de plaat.

Want dat zijn we, heersers van de nacht.

Hartige SMS'en Bij De Koffie

Wanneer ik de volgende morgen met een warrig hoofd (zowel letterlijk als figuurlijk want mijn haren proberen professor Gobelijns kapsel te imiteren en ik ben behoorlijk gedesoriënteerd) ontwaak, voel ik dat de halve liter water desalniettemin zijn taak met verve vervuld heeft. Geen kloppend, zeurend gevoel. Alleen wat overtollig slijm en snot in de

neusholtes. Het product van natte haren en wind. Het geeft me even een claustrofobisch verstikkend gevoel. Maar ik kan me snel ontlasten met een gerichte snut-stoot.

Het klassieke ochtendritueel op het toilet wordt ook met succes voltrokken. Tot nu toe is het al een productieve dag gebleken. En dit ondanks het feit dat het eigenlijk al middag is.

Een tas koffie.

Eine Tasche Kaffee, zoals de Duitsers dat zo mooi uitnodigend kunnen zeggen.

Ideaal om een onaangename persoonlijkheid in de morgen te maskeren. Was ik er als kind maar in gevallen.

Dat ochtendhumeur van mij, mensen die ooit met me de ontbijttafel gedeeld hebben vrezen het als een slapend sluimerende stormmoordenaar. Het leidt een eigen leven waar ik op dat moment geen controle over heb. Het krijgt zelfs een eigen tv-show op zaterdagmorgen, met een veel te melodieuze intro en een hete assistente die constant seksueel beschimpt en vernederd wordt. Zoals dus elke assistente die bordjes mag omdraaien of koffie moet schenken.

Die tas koffie, het montert me op en geeft me moed om de dag aan te vangen. Ik vat de koe bij de horens en haal de krant uit de brievenbus. Het banale regionale nieuws zal mijn ontbijt begeleiden. De zwaardere binnenlandse politiek is voor na de middag, tegen dan zal het ergste van dat ochtendhumeur wel uitgedoofd zijn.

De voetbalwedstrijd van gisteravond, die we met een half oog op café hebben gevolgd, vullen al tien minuten. De voorbeschouwing op de Formule 1 – wedstrijd van zondag houden me nog vijf extra minuten zoet. Samen dus goed voor drie boterhammen en een potje yoghurt. Bouwstenen die het fundament van de dag moeten leggen.

Sociaal contact, evenmin te versmaden bij het krieken van de dag.

Ik zet dus mijn gsm aan. Na de obligate opstartprocedure met pin-codes en welkomstberichten allerhande, krijg ik een tekstbericht binnen. Van Hart.

Het vertoont niet echt veel logische samenhang of gebruik van leestekens, maar dat verwacht ik nu ook niet onmiddellijk van mijn boezemkameraad. Maar de essentie zit wel in de eerste zin vervat.

“Mens ik mag niet meer zuipen op vrijdag

Huis arrest vang isteren

Vies rot

Da word afkikken”

Hij vat het goed samen met zijn “vies rot”.

Omdat ik nog niet goed wakker ben, relativeer ik de situatie en de taalfouten. In tegenstelling tot de emotionele Hart die haast explosief-impulsief me op de hoogte stelde met zijn quasi willekeurig gerakelde letters. Dramatiseren verhelpt nu eenmaal het probleem niet. Klagen of jammeren evenmin. Maar ik begrijp dat Hart er even wil bij stilstaan en zichzelf beklagen. Uiteindelijk heeft hij ook mij en de rest van de groep om constructief een oplossing te bedenken.

Analyse: Hart heeft zich bezat. Meerdere keren. Ook al nadert de grens van de papieren volwassenheid, zijn ouders achten hem dus nog niet rijp om verantwoordelijk met het giftige gerstenat om te gaan. Bovendien dreigt hij zijn laatste jaar in de vakmanschool over te moeten doen. Die theoretische vakken, niet zijn specialiteit want onze hartige kameraad is eerder handig.

Te bereiken doel: ons jong leven celebreren, uiteraard met behulp van ons grootste cultureel erfgoed. We moeten Harts ouders dus kunnen overtuigen hem toch thuis weg te laten gaan.

Middelen: wel, eigenlijk enkel mijn soevereiniteit. Zijn ouders vinden dat ik een goede invloed op hem heb. Vanwege de moeilijke woorden die ik opzettelijk gebruik wanneer ik bij hen thuis ben. Vanwege mijn goede school – en sportprestaties.

Met andere woorden, ik, Mens, mag de kastanjes weer uit het vuur halen voor iets dat Hart niet goed heeft aangepakt. Inderdaad, weeral. Dus net zoals op de lagere school wanneer Hart met voetballen de buurman zijn duiven en vensters had belaagd. Of wanneer hij de inplanning van een huistaak compleet verkeerd geïnterpreteerd had (lees: niet op tijd gemaakt had). Dikwijls schreef ik met mijn mindere linkerhand “Groetjes, de mama van Hart” onder het briefje dat hem vrij moest pleiten. Zelfs toen werd ik als een notabele, eminente persoonlijkheid beschouwd. Die goede punten samen met een smetteloze braafheid. En net zoals al die notabele heren maakte ik er maar al te graag gebruik van. Voor het goede doel uiteraard. Toch moet er in die jaren erna het één en ander zijn misgelopen. Ik vermoed een soort adaptatie aan de wereld die lang niet zo braafjes is. Overleven, geheel in Darwinistische stijl. Je talenten anders, adequater aanwenden.

De andere leden van de groep worden op de hoogte gesteld van het probleem dat zich voordoet. Ik stuur eerst naar Koene. Zoals zijn naam al doet vermoeden durft hij nogal stoïcijns reageren. Koelbloedig tot op het bot, onwrikbaar, allemaal synoniemen die bij zijn persoonlijkheid passen. Een kerel met een slungelachtig lang lichaam en dunne krullen die je niet zou durven pesten uit angst dat hij compleet in tranen zou uitbarsten. Niet dus, hij kan wel wat hebben. Maar wie hem te ver drijft zal het geweten hebben. Uit het niets kan hij dan toeslaan of een brute belediging in je gezicht slingeren. Ik durf zelfs stellen dat hij het type kerel is dat zonder verpinken je lichaam in stukken zaagt en olijk in vuilzakken langs de autostrade dumpst. Gelukkig draagt hij ons een warm hart toe. Wie weet kan ik ooit nog zijn hulp in roepen als ik in een vlaag van waanzin en zinsverbijstering om een slecht gestreken hemd mijn toekomstige vrouw de keel toe pits. Ik word namelijk mottig bij de aanblik van bloed. Of bij het horen van knakkende ledematen. Bovenal ben ik allesbehalve handig en dus niet in staat een verroeste zaag te hanteren.

Kortom, een kerel als Koene is een zegen voor elke vriendengroep. Een zwijgzame rots in de branding die er altijd voor je staat. Misschien niet de meest uitbundige op onze nachtelijke escapades van en naar het café, maar wel oerdegelijk en pienter. Niet voor niets dat hij in de beginjaren op de middelbare school bij mij in de klas De Harige Romein en mezelf op de voet volgde. Verwaarloosbare puntjes achter de komma moest hij toegeven op ons. Totdat hij dus na twee jaar er de brui aan gaf en voor de toekomst van de wetenschappen koos. Gelukkig konden we de gemeenschappelijke vakken nog in hetzelfde lokaal delen. Idem voor de schoolreizen.

Hetzelfde overkwam trouwens Neutraal, dat ander prominente lid van de collaboratie. Na twee jaar hield hij het voor bekeken en verliet de oudheid richting het mysterie van de wetenschappen. Maar bij hem was het eerder een kwestie van gebrek aan talent, dit in tegenstelling tot Koene.

Neutraal, in sociale situaties streeft hij enkel een soort pacifistische harmonie na. Immer probeert hij het conflict te vermijden. Hij is zo onpartijdig als dat land gekend voor zijn lekkere kazen, chocolade, sterke munt en bankgeheim.

Een compromis, dat probeert hij te bereiken. Zodat iedereen tevreden is. Maar de werkelijkheid zal ons/hem leren dat dit onmogelijk is. Compromissen leiden eerder tot partiële bevrediging bij alle partijen. Mossel noch vis, à la Belge.

Hoewel ik me initieel aan deze eigenschap erger, moet ik hem er echter soms ook voor louteren. Wanneer de discussies over voetbal weer eens oververhit dreigen te raken, dan is

Neutraal altijd daar om de gemoederen te sussen. Hij is een beetje een moderator, de oude patriarch die veel zaagt maar waar toch wel eens naar geluisterd wordt, tegen de eigen koppigheid in. Het is dan ook bewonderenswaardig dat hij het groepsbelang altijd voorop stelt, ongeacht het (on)gelijk van de één of de ander. Daar buigt dit haantje zijn hoofd voor. Neutraal is dan ook onmisbaar in de groep. Ondanks het feit dat hij geen directeurspositie of –loon nastreeft, hij en ik vormen de consuls van de groep. De officieuze leiders op de hiërarchische ladder van onze collaboratie. Gezien ons vergelijkbare postuur toch wel enigszins verbazingwekkend. Meestal zijn leiders bonkige kerels die het hardst roepen. Maar dat bestiale niveau van menselijkheid overstijgt deze groep. Bij ons is een brede borstkas niet primordiaal, ratio en retorisch vernuft daarentegen. Daarom ook dat Hart, een brede vent met luide stem, geen gehoor vindt als hij zijn bestiale stem verheft.

“Dat was te verwachten”, rinkelt mijn gsm enkele minuten later. Typisch Koene, droog maar feitelijk correct. En bovendien al op een nuchter uur wakker.

“Wat kunnen we daar aan doen?” antwoordt Neutraal, pragmatischer ingesteld. Hij ziet meteen de consequenties in. Als consul moet hij nu eenmaal op zoek gaan naar oplossingen.

“Maandag zullen we op school overleggen, heb al een ideeetje”, beleg ik alvast de vergadering.

Persoonlijk haat ik een hectische ochtendstond. Het haalt me uit mijn ritme. De Schwung is er dan wat uit, de balans verstoord. Het hangt als een dreigende regenbui over de rest van de dag. Zoals een hondendrol op het groene gras het pittoreske schilderij verstoort en zelfs ongewild domineert.

Hetzelfde durft me wel eens overkomen op de wedstrijddag. “Matchday” zeggen ze in Engeland. Mijn mentale voorbereiding is belangrijker dan mijn fysieke paraatheid. Mijn beste wedstrijden heb ik met een kater gespeeld. Op die momenten kon ik niet denken aan wat er allemaal fout kon gaan tijdens de wedstrijd. Of aan mijn eerder gemaakte fouten, die telkens weer voor mijn ogen afspeelden. Waardoor mijn motoriek en rationeel denkvermogen bevroren raakten. De pijn werd er zo telkens weer ingewreven, samen met de zoute onzekerheid. Een knallende kater maakt de geest vrij zodat de voeten vrijuit en ongedwongen kunnen spelen. Geen puddingbenen maar gevoel en intuïtie. Niet denken maar voelen.

Ik besluit niet nog meer van mijn zakgeld aan berichten te spenderen. Neutraal of Koene moeten De Harige Romein en Buitenbeentje maar verwittigen. Ik ben nu eenmaal geen boodschapper.

Bovendien is Buitenbeentje even nonchalant als ik wanneer het op gsm-gebruik aankomt. Hij noch ik hebben enige interesse in moderne technologie. We willen gewoon dat het werkt, we koppelen er geen emoties aan vast. Koele dingen zijn het, waar we later waarschijnlijk kanker van zullen krijgen. Die alom aanwezige straling kan niet goed zijn voor een teer mensenlichaampje.

Wanneer De Harige Romein samen met Neutraal en Koene het hebben over één of andere nieuwe laptop, dan beginnen we al met onze ogen te draaien. Maar langs de andere kant zijn we dan weer blij hun hulp te kunnen invoeren als we bij één of ander groepswork weer eens in een binaire knoop liggen. En geloof me, dat gebeurt vaak. Buitenbeentje is samen met De Harige Romein en mezelf degene die na zes mooie maar soms ook moeizame jaren, het einde van zijn Latijn gehaald heeft. Voor Buitenbeentje waren de jaren voornamelijk moeizaam. Zijn wat vreemd grappige voorkomen zorgde er in de beginjaren op het middelbaar vaak voor dat hij het tot onderwerp van de pesters schopte. Al is lijdend voorwerp inhoudelijk een betere verwoording. Koppel daar nog een strottenhoofdhaardgroei bij die op zich laat wachten en het hek kan helemaal van de dam. Hij was het ideale makkelijke slachtoffer.

Zo werd hij ooit eens uitgelachen omdat hij voor Nederlands een mooi gedicht had geschreven. Het leverde hem een achttien en hoongelach op.

“Dit keer heb je een mooi, gevoelig gedicht afgeleverd, Buitenbeentje. Ik bleef wat op mijn honger zitten, maar je lost mijn hoge verwachtingen toch in. Ik begon al te twijfelen aan je hobby “lezen” ”, een weinig tactvolle leerkracht die geen besef heeft van psychologie of pedagogie.

De Harige Romein en ik behaalden toevallig eveneens een achttien (blijkbaar de maximumscore bij deze leraar), maar dat was hij ogenschijnlijk al gewoon.

“Steek maar een tandje bij, anders blijven uw beentjes zo mager”, een leerkracht lichamelijke opvoeding die leerlingen beoordeelt op hun kuitomvang.

“Ik had toch verwacht dat je dit zou weten”, reactie van de biologielerares op het verlegen stilzwijgen van Buitenbeentje op de vraag welk gesteente ze net had bovengehaald. Werkelijk een onvergetelijke excursie voor hem: falen plus een met tabasco besmeurde onderbroek.

Maar wij keken verder dan die vreemde gezichtsverhoudingen en smalle beentjes van hem. Deels omdat we diep vanbinnen geen slechte mensen zijn (hoe hard we later ook zullen proberen), deels omdat we zelf wel eens ons beste buitenbeentje durfden voor zetten. Net als De Harige Romein en mezelf scoorde hij hoge punten. Hiërarchisch weliswaar na ons beiden, maar desalniettemin benijdenswaardig voor degenen gezegend met de slechtheid of schoonheid of lafheid van de mensheid. Echte leidersfiguren herkennen onmiddellijk die intrinsieke kwaliteiten. Bovendien articuleerde hij netjes. Hij kon dus een mooie toegevoegde waarde vormen voor de groep, ongeacht dat vreemde voorkomen. Maar daar kan altijd aan gewerkt worden. Puberteit helpt bijvoorbeeld. Een sociaal leven evenzo. Om over bier als ultiem elixir nog maar te zwijgen. Daar was hij als kind beter in gevallen.

Door natuurlijke en Menselijke selectie werd hij gekozen. Uitverkoren.

Ook nu weer, want mijn leidersinstinct haalt het van mijn financiële rede.

Ik stuur hem: “Hart is gepakt, te zat na gisteren. Gevolg: huisarrest.”

Zijn empathische ziel voelt onmiddellijk mee (de pesterijen destijds hebben zijn zieltje niet verdorven): “Oh spijtig, dan kan hij ons volgende week niet meer vergezellen. En nu?”

Tja, en nu? Da’s voor maandag. Laat de komende nacht zijn werk maar doen. Onze creatieve geesten moeten wel een oplossing kunnen bedenken. Dat maakt ons nu eenmaal mensen, de één al wat meer dan de Ander.

Matchday

Maandag, da’s de dag na zondag. De dag van de wedstrijd. Hetgeen toch altijd onder mijn huid kruipt.

In feite zou het mijn favoriete dag van de week moeten zijn, die matchday. Ik hou namelijk enorm van het spelletje. Maar op een bepaald moment ontdekte ik dat het al lang geen spelletje meer was. Toen was het eigenlijk al te laat. Midden in dat vuil wereldje wilde ik vrolijk mijn beminde spelletje spelen. Maar voor plezier is geen plaats op het modderige slagveld waar het aardse slijk regeert. Eens er centen te verdienen vielen met onze hobby,

was het om zeep. Het bevuilde onmiddellijk de smetteloze onschuld van het voetbal. Ik hoor het de schatbewaarder nog zo tegen me zeggen: “Zo Mens, da’s dan uw eerste winstpremie. Hopelijk mogen er nog veel volgen. Toch hier bij ons.” En daar knipoogt hij bij. “We zullen onze jonge talenten hier wel soigneren”, voegt de voorzitter daar nog aan toe terwijl hij de envelopjes met geld dichtplakt door wel erg intensief met zijn tong de lijm te bevochtigen. Bedeesd doch fier stond ik er bij en keek ernaar.

Had ik dat geld toen maar geweigerd, maar zoiets doet men niet in onze wereld.

Dat geld, het brengt druk met zich mee. “Goed geprobeerd” of “de bedoeling was goed”. Dat telt allemaal niet meer want goede bedoelingen zonder resultaat kosten alleen maar geld.

Plezier? Ondergeschikt. Al zal men dat publiekelijk nooit toegeven, integendeel.

De zondagvoormiddag breng ik op het toilet door. Niet door slecht verteerd voedsel met nu 10% extra salmonella, maar gewoon door het verstoorde gemoed.

Geschreeuw van trainers, medespelers, supporters, bestuursleden. Alle goede intenties ten spijt telt voor hen enkel het resultaat zodat ze geld kunnen verdienen.

Intriges en complotten tijdens één van de vorige wedstrijden deden een schuchtere jonge speler op de bank belanden. Eigenlijk was hij beter dan de oude garde, maar zij besloten hem enkel moeilijke ballen toe te spelen. Ik vrees dan ook de volgende op hun lijstje te zijn om ballen op kniehoogte te mogen ontvangen.

Bovendien kan ik niet rekenen op een stoet medekornuiten die me beschermen binnen de ploeg. Hart speelt enkele trapjes lager en De Harige Romein loopt zelfs nog ergens bij de reserven rond te kachelen. Buitenbeentje is niet meteen thuis in het voetbal: “Bij welke ploeg hoort die man met zijn zwarte uitrusting?” vroeg hij eens op toen we op café een wedstrijd van onze lokale sterrenploeg gingen volgen. Na mijn vakkundige uitleg bleef hij voortdurend stomme mopjes maken over “de schijltrechter”. Hij had namelijk al wat pintjes genuttigd. Koene heeft diezelfde avond ook iets opgestoken. En Neutraal, hij is vanbinnen geen winnaar, hij houdt meer van het gelijkspel.

Was het al maar maandag.

Eigenlijk is het bedroevend dat ik in vrije tijd zo een faalangst koester. Gewoon omdat enkele individuen met/zonder centen denken dat ze in een maffiafilm meespelen. Vaak omdat ze in het dagdagelijkse leven een monotoon bestaan leiden/lijden.

Intrinsiek bezit ik nochtans de kwaliteiten om vrank en vrij te voetballen op het gevoel. Technische bagage kreeg ik mee tijdens mijn jeugdopleiding, een goed gestuurde motoriek was me van bij de geboorte toebedeeld. Mijn schriële schouders bezorgen me een gewichtsvoordeel waardoor ik snel uit de startblokken kan schieten en dartel en behendig rond mijn tegenstanders kan dansen.

Maar de angst voor fouten verlamt mijn benen en veegt me hardhandig onder de graszoden. Mijn zelfvertrouwen scheurt en breekt tot bloedens toe.

Ik voel weer een darmkramp opkomen.

Was het al maar maandag.

De Ochtendlijke Dans Ontspringen

Maandag. 's Morgens om precies te zijn.

Het eerste lesuur mogen we al meteen aan de bak. Lichamelijke opvoeding. Ik had preventief al wat extra cafeïne tot mij genomen. Alsof ik het naderende onheil voelde aankomen.

“Moderne dans. Een initiatie cursus om eens iets anders te doen dan de klassieke sporten. Het is trouwens ook te koud buiten om aan atletiek te doen.” De vervangster van onze normale leerkracht gooit het roer onmiddellijk om. Neutraal, L.O. is een gemeenschappelijk vak, maakt meteen het klassieke señor Chang mopje. Met reden. Het verbaast me enigszins dat hij op dit onmenselijke uur al ad rem kan reageren.

Moderne dans, als voetballer moet ik dit gewoon afkeuren. Ook al zijn er parallellen zoals de vloeiende bewegingen, metrisch gecoördineerd op het gevoel. Boven je mededansers en tegenstanders uitrijzen. Kunst!

Maar dat ga ik mijn ploeggenoten niet proberen uit te leggen.

Ondertussen schalmt de vreemde muziek ons al tegemoet. Onbekend is onbemand, maar ook zonder aids of abortus.

“Kom jongens, omkleden!” maant ze ons fascistisch aan. Bovendien klappt ze te enthousiast in haar handen, alsof ze de Maltezer van Carmen een nieuw kleedje wil aantrekken.

Paniek begint toe te slaan. De muren van de kleedkamer komen dicht en dicht. Ik wil ontsnappen.

“Neutraal, als we nu eens zeggen dat we ons gisteren gekwetst hebben op de match?” probeer ik de nieuwe baas haar nieuwe wetten te omzeilen.

“Ik speel toch al sinds jaar en dag niet meer”, luidt zijn repliek. Voor één keer eens geen morele verontwaardiging, maar meteen pragmatische ingesteldheid. Zijn wankel motoriek maakt van hem een slechte voetballer en dus vermoedelijk ook een zwakke danser. Hij wil er eveneens onderuit glippen.

“Dat weet die trut toch helemaal niet”, zeg ik met een triomfantelijk hoge stem.

Neutraal denkt na, hij zoekt naar hiaten om ons plan waterdicht te maken.

“Welke blessures hebben we?” borduurt hij nu definitief overtuigd verder op mijn plan.

“Iets waardoor we niet kunnen dansen maar toch buiten lopen”, denk ik luidop.

Ondertussen zie ik dat De Harige Romein zich al aan het omkleden is. Hij krijgt mijn verbaasd vragende blik in de gaten, haalt zijn schouders op en zegt dat de meisjes waarschijnlijk diepe buigingen zullen moeten maken. Zodra een man met zijn piemel denkt, in dit geval dus een soort latente ochtenderectie gezien het vroege uur, kan niets hem nog van gedachten doen veranderen. Ik troost me de moeite niet hem op de hoogte te stellen van mijn razendsnel ontwikkelde plan.

Ook Koene en Buitenbeentje staan al praktisch op de dansvloer. Zij haten sport in al hun facetten, voornamelijk buiten. Ze zouden eerder proberen om mij te overtuigen toch binnen te experimenteren met rare heupbewegingen.

“Gij sukkelt toch dikwijls met uw enkel, zeg dat ge hem gisteren hebt omgeslagen en dus alleen moogt lopen in een rechte lijn”, oppert Neutraal. Een prima excuus overigens. Ik pik er op in: “Excellent (met een Mr. Burns stemmetje), en gij kunt zeggen dat ge na de match gisteren terug last hebt gekregen van een oude skiblessure aan uw knie (met een normale stem).” Ironisch genoeg zou hij later met skiën een knieblessure oplopen waardoor hij nooit meer zou kunnen ... skiën.

We wisselen een smalende blik uit. We voelen ons verheven boven onze modale klasgenoten die netjes in de kuddemaat gaan dansen. Alsof we net het achterpoortje ontdekt hebben om ons drugsgeld wit te wassen zonder een luie, corrupte ambtenaar met overgewicht en te veel toekomstig pensioen te moeten omkopen.

Als mondige frontman dien ik het woord te voeren. Ik tover mijn meest zielige gelaatsuitdrukking boven: “Mevrouw, ik vrees dat we niet kunnen deelnemen aan de dansles, ik heb gisteren mijn enkel omgeslagen op de wedstrijd en draaiende bewegingen doen nog

pijn. Hij is ook nog wat dik”, en ik wijs vaag in de richting van mijn kous. Ze kijkt me weifelend aan.

“Jammer eigenlijk want nu konden we eens iets nieuws leren, dat gaat bij onze normale leerkracht niet”, voeg ik er nog wat extra overredingskracht aan toe door op haar gemoed in te spelen. Ik kijk daarbij naar Neutraal die geloofwaardig knikkend mijn woorden kracht bij zet. Maar het werkt, ze trapt er in: “Okee, inderdaad jammer, maar gezondheid gaat voor. Ga dan maar in de studiezaal wat studeren.”

Ik counter (want in de studiezaal moeten we studeren): “Anders wil ik wel buiten op de piste gaan lopen, dan blijft de conditie toch wat op pijl.” Ondertussen zijn enkele klasgenoten van Neutraal het kot bijna aan het afbreken, dat horen we toch tot op de gang. Ze willigt mijn verzoek dus snel in. Neutraal hoeft zelfs enkel maar de woorden knie en pijn te laten vallen en ze gebaart al dat hij maar met mij moet meelopen of richting studiezaal trekken.

De consuls maken het weer waar.

Echter, in onze korte blauwe broekjes blijkt het plan in werkelijkheid toch wat minder idyllisch te zijn. Telkens we uitademen laten we een gecondenseerd spoor achter.

Maar net als onze benen, staan ook onze monden niet stil.

Gespreksonderwerp nummer 1 is natuurlijk de situatie rond Hart. En wat we er aan kunnen verhelpen.

“Hij mag dus enkel nog zijn thuis verlaten voor educatieve doeleinden?” vraagt Neutraal ter bevestiging. Hoewel hij dit wist koestert hij naïef toch nog enige hoop op een ander antwoord.

“Daar komt het inderdaad op neer.”

“En hoe lang precies?”

“Totdat zijn punten verbeterd zijn, dacht ik”.

We lopen en denken.

Behoorlijk goede tijden zelfs. Als sportman houd ik nu eenmaal altijd de tijden bij.

We lopen en denken wat als...

Maar de beentjes worden niet echt warm. Misschien moeten we het tempo nog maar wat opdrijven zodat onze lichaamstemperatuur kan stijgen.

Ondanks dat Neutraal geen competitiesport (meer) beoefent, blijft hij gezegend met een natuurlijk goede conditie. Hij beschikt over een stel gespierde longen.

“We moeten iets bedenken met een soort studieavond, voor projectwerk of zo”, werp ik op tafel.

Neutraal denkt na.

“Niet slecht. Maar hoe krijgen we zoiets verkocht?” Een terechte opmerking want niet echt geloofwaardig.

“Bovendien, dan heeft hij misschien wel een excuus, maar daarmee kan hij nog altijd niet zomaar in het openbaar op café gaan zitten.” Wederom een terechte tegenwerping.

We lopen verder en blijven denken.

“Dus, in feite hebben we neutraal terrein nodig. Want we kunnen ons bezwaarlijk bij uw of mijn thuis gaan bezatten onder het afkeurend oog van onze ouders”, concludeer ik na anderhalf rondje stilzwijgend nadenken in galop.

Onze passen doorbreken de ochtendstilte – en koude na het weekend.

We houden er overigens echt wel een stevig tempo op na. De wedstrijd van gisteren heeft geen lichamelijke sporen nagelaten. Ik voel mijn hart intens gecontroleerd kloppen. Het staat fysiek op punt. Hoewel het toch niet altijd even stressbestendig lijkt, zoals de voetbalzenuwen van gisteren nog aangetoond hebben.

Neutraal terrein, makkelijker gezegd dan gedaan. Niemand van ons is zo assertief of heeft zulke slechte ouders dat hij alleen mag/moet gaan wonen.

“Stel u voor dat één van ons alleen zou wonen. Hoe fel zouden we dan kunnen feesten. Barbecues in de tuin à volonté”, deel ik mijn mijmeringen met Neutraal.

“Ja, stel u voor, waarschijnlijk zouden we dan heel de tuin affikken”, lacht hij.

Ik lach met hem mee: “Haha, we kunnen nog maar met moeite een lucifer aansteken, laat staan een heel kampvuur!”

“Heyhey, ik kan goed kampvuren aanleggen, geloof me”, zegt Neutraal iets te serieus, en daar kan zijn beleefdheidslachje achteraf weinig aan verhelpen.

“Okee okee, ik geloof u, maar dan moeten we dringend eens in de natuur gaan kamperen zodat ge uzelf kunt bewijzen”, jen ik hem een beetje.

Maar wacht eens.

Kamperen, bos, vuur.

“Neutraal, als we nu eens in het bos bij mij thuis achter gaan zitten. We zeggen dat we elders onze “studieavond” houden, en dan verzamelen we aan een afgelegen plek. Gij kunt dan vuurke stoken terwijl we pintjes drinken en ons amuseren!”

Ik flap het er allemaal erg enthousiast uit. Ik loop zelfs even in bijtrekpas langs Neutraal om hem tegelijkertijd aan te kunnen kijken.

Ik zie Neutraal wederom denken, terwijl hij loopt.

“Niet slecht, niet slecht. Dan moeten we op voorhand wel drank gaan halen en al wat droog hout sprokkelen”, keurt hij mijn hypothese meteen goed door er op verder te breien.

Overleggen, consuls doen het. Totdat ooit het eigenbelang ons consulaat zal doen wankelen.

“Ik zal straks na school het boske gaan verkennen op zoek naar een “veilige” plek”, ik maak er ook het “ ” – gebaar bij met mijn twee wijs – en middelvingers.

De adrenaline van onze vindingrijkheid voedt ons tempo. Schoolrecords zijn hier onbewust aan het sneuvelen. Maar niemand die het ziet, buiten de tweedejaars die les hebben in de koele containerklassen van waaruit men uitzicht heeft op de atletiekpiste waar wij onze afgedwongen vrijheid consumeren.

We lopen verder, zelfvoldaan. Met reuzepassen.

Onze purperen benen en rode wangen kunnen ons niet deren. We hebben ons wederom met succes kunnen onderscheiden van de massa.

Nu de rest nog informeren op de algemene vergadering aan de grijze schoolpoort om 16u05. En natuurlijk Hart zelf nog op de hoogte stellen.

Guerrilla Radio

In tegenstelling tot een immer rationele Harige Romein, valt een nieuwsgierig Buitenbeentje niet te sussen met een “straks leggen we alles wel uit”. Daarom besluiten Neutraal en ik hem op voorhand al in te lichten. Zijn hyperactief gezaag in de buurt van pottehoorders zou argwaan kunnen opwekken. Hij snapt namelijk niet waar we mee bezig zijn. Zijn braaf, naïef wereldbeeld kan nu eenmaal niet bevatten in welke mate Neutraal en ik bereid zijn buiten het referentiekader te kleuren ter celebratie van het leven. Hij onderschat, miskent in welke mate wij onze verstandelijke kwaliteiten ten dienste van het kwade willen stellen. Hij denkt waarschijnlijk dat we een glimp van een banaal onderbroekje met kuisheidsstrikje van een vrouwelijke klasgenoot hebben gespot tijdens het opwarmen voor het dansen. Zo een naïviteit is gevaarlijk. Op dat moment leek het dan ook een goed plan om hem al zachtjes voor te bereiden, hij is nu eenmaal het soort persoon dat eens voor een voldongen leeuwenfeit gesteld, zichzelf in een bolletje oprolt in plaats van zijn demonen recht in de ogen te staren. Helaas, dit was niet echt het meest briljante plan aangezien jongetjes als Buitenbeentje evenmin goed met druk omkunnen. Daar komen Neutraal en ik tijdens het laatste lesuur van de dag achter (ook dat was een gezamenlijk vak).

Buitenbeentje loert vanuit zijn visachtige ogen naar mij alsof wil hij zeggen “het is bijna zover”. Nerveus blikst hij naar de klok, mij, leerkracht, klok en mij. Hij verradt zichzelf er grandioos mee, ook al is hij niet van plan iets illegaals te ondernemen op dit eigenste moment.

“Buitenbeentje, gelieve je blik op het bord en je blad gevestigd te houden. Ik ben het niet van je gewoon dat je zo wispelturig zit te doen. ADHD-pilletjes soms vergeten in te nemen?” heeft de leraar het onmiddellijk in de smiezen. Zijn clichéachtige leerkrachtenmopjes negeren we vakkundig.

Buitenbeentje antwoordt niet maar kruipt betrappt verlegen terug in zijn schelp. Toch vermoed ik dat hij stiekem van de spanning geniet op deze grijze maandag.

De leerlingen die samen met ons de les volgen maar niet in onze klas zitten en waar we ook geen contact mee hebben (“de passanten” noemen we hen binnenskamers) lachen ermee omdat het ook eens deugd doet als de brave Hendrik op zijn kloten krijgt. Het geeft hen in hun ogen een rechtvaardig wraakgevoel.

Neutraal heeft ondertussen zijn handpalm naar zijn voorhoofd gebracht. De onwennigheid van Buitenbeentje bij de hele situatie werkt demotiverend. Bovendien doet het het ergste vermoeden zodra het plan effectief uitgevoerd dient te worden.

Ik geef hem hoofdschuddend en ogendraaiend gelijk.

De bel verlost ons.

We pakken naarstig onze boekentassen en verlaten het lokaal. Neutraal en ik vertrekken zij aan zij terwijl Buitenbeentje met een gebogen hoofd en een soort militaire onderdanigheid achter ons aan schokt.

“Tijd voor fase 1”, zorg ik er in de gang voor dat Neutraal zeker scherp staat. De consuls zullen de bakens goed moeten uitzetten.

We zwijgen. Het uitgelaten geroezemoes van onze medestudenten in de steriele gang glijdt ons aërodynamisch voorbij. We zijn gefocust, geconcentreerd.

Doch onopvallend binnen de kudde in draf. We zweven onder de radar, klaar om als ninja's de wapens te trekken. We zijn opgenomen in de nietsvermoedende massa, goed gecamoufleerd. We spelen het spelletje mooi.

Behalve één lid. Hij die er al een nerveuze flater had op zitten.

Buitenbeentje mistrapte zich op de gladde uitgeholde tredes die al sinds jaar en dag afgesleten worden door monniken, priesters, soldaten en studenten. Hij houdt er een gekneusd staartbeen en nog wat hoongelach aan over. Doordat wij achter hem lopen, wordt hij maar net niet vertrappeld, zoals een loper in foetushouding met angstig gesperde ogen uit Pamplona.

“Kalf”, en ik help hem recht.

Hij probeert, vergeefs, een pijnlijke grimas te onderdrukken.

Uit wroeging echter: “Gaat het?”

“Jaja, denk ik toch.” En weer zo een rare gelaatsuitdrukking die tegelijk grappig en eigenaardig is.

“Dat gaat ge morgen en overmorgen nog wel voelen. Zeker op de fiets”, voegt Neutraal er nog aan toe.

Echter, onze kacicamouflage is afgevalen. Plots staart iedereen ons aan als droegen we rode dassen en geen broeken in een sneeuw witte omgeving. De logische keuze zou zijn om

Buitenbeentje aan zijn lot over te laten om onze dekmantel niet te verknallen. Bovendien zouden ook wij sociale schade kunnen oplopen.

Maar wij, eerbare leiders, laten onze soldaten niet in de steek, hoe mank en kapotgeschoten ze ook mogen zijn. We laten hem niet achter in het anonieme niemandsland dat een gang vol met honende pukkellige tieners is. Hun spottende ogen suizen hem fluitend om de oren en dreigen hem fataal te treffen, recht in zijn hartelijk en goedlachs zelfvertrouwen.

We laten hem niet afmaken door die pestkoppen maar beledigen welgemeend hun moeders. Want dulce et decorum est pro amicitia mori. Bovendien durven die kleine tweede – en derdejaartjes niet terugmuilen tegen jongens/consuls waar de baardharen al weelderig beginnen tieren. Ze denken namelijk dat we hen lappen zullen geven waardoor ze nog drie maanden langer blokjes zouden moeten dragen. Dat denken ze althans, gelukkig weten ze niet dat we geweld schuwen omdat we smalle schouders hebben. Onze mentale borstspieren daarentegen...

We slepen onze trekkebenende makker uit het slijk, het bloed uit zijn verrotte longen opborrelend als gore etter uit een verkankerde wond in een onschuldig lijf, en zetten onze missie voort. De schoolpoort lonkt door zijn opengesperde ogen. De heldenroem van de populariteit kan ons gestolen worden.

Onze vriendschappelijke spionnen wachten reeds op ons. Nonchalant als immer hangen ze op hun fietsen. Maar vandaag echter extra onverschillig om zeker geen aandacht te trekken van pottenkijkers.

Het is De Harige Romein die ons meteen opmerkt: “Taffelaars, waar blijven jullie? Jullie zijn toch net na mij de klas uitgestormd...”

Koene knikt even bedenkelijk.

“Buitenbeentje wou even tackelen op de trap”, licht ik hem zonder omwegen in. Buitenbeentje kijkt een beetje lastig naar mij omwille van de toon waarop ik het zeg. Als ware het evident dat hij weer voor het klungelige oponthoud had gezorgd. Wat in feite ook zo is.

Er wordt door de twee weinig aandacht aan geschonken buiten de beleefde niet-te-fel-pijn-gedaan-vragen.

We wachten nog op één groepslid.

Het moeilijk te controleren gouden projectiel.

Terwijl de nog steeds snijdende wind onze haardossen verstoort, komt Alter voorbij gefietst. Hij tikt me al rijdend op de schouder (veel te hard door de snelheid die hij heeft) en vraagt of ik bij hem voetbal kom kijken deze avond. Uitgestelde bekerwedstrijd.

Ik lieg: “Dat wordt moeilijk, ik heb beloofd iemand bijles te geven. Misschien kom ik nog af.”

“Okay, ge ziet maar”, werpt hij me nog toe, bijna een voetganger omver maaierend.

Alter, een alternatief kereltje en klasgenoot die te veel wiet rookt en gedichten schrijft. Hij koestert dezelfde liefde voor bier en voetbal als ik. Mocht hij al niet tot een ander (alternatief) groepje horen, we zouden een prachtig triumviraat kunnen vormen. Maar helaas.

Koene heel droog: “Wie moet ge dan nog bijles geven? Een heet wijf waarschijnlijk niet.”
Zonder intonatie zegt hij dat.

Juist daardoor doet het de anderen en mezelf lachen.

“Klopt, maar gezien de plannen die we koesteren moet ik tijd rantsoeneren”, antwoord ik bloedserieus in plaats van hem terug te jennen. Deze materie ligt me dan ook nauw aan het hart.

Mijn woorden zijn nog niet door de wind weggedragen als we worden opgeschrikt.

“EY JEANETTEN!”

Het is een uitbundige Hart die komt aangefietst van de stielmannenschool. Maar uit zijn energieke uitspraak en mimiek blijkt dat hij de hamer toch niet te veel heeft moeten gebruiken. Hij zwaait ons nog uitgelaten toe.

“Waar de mond van vol is hé”, plaag ik hem terug terwijl hij hijgend en bandenpiepend onze kring vervolmaakt.

Hij is niet mee met het mopje. Het laat hem een beetje lomp overkomen aangezien de anderen zich kapot lachen.

Hij repliceert dan maar uit onwetendheid met een “Kust mich de kloten”.

“Wederom, als de mond vol is met piemel”, neemt Neutraal het van me over.

“Volgt de poep snel”, voegt Buitenbeentje er fijntjes aan toe. Zo kennen we hem, altijd klaar voor een subtiële woordspeling.

We gieren. Zoals we elke dag na school aan de poort doen. We lachen om alles, elkaar, de wereld en het leven. Kortom, alles en niets.

We vallen er door op, maar tegelijkertijd ook niet.

Uiteindelijk heeft Hart het ook door en lacht hij hartelijk met ons mee. Zelfspot, het relateert een mens en toont aan dat hij geen bekrompen psychopaat is.

“Okee mannen,” open ik de vergadering, “eventjes jullie aandacht, vooral jij, Hart.”

Hij trekt daarbij al meteen zo een sarcastisch gezicht waarmee hij aangeeft niet te zullen opletten, maar het uiteindelijk wel zal doen.

Allen geven acht.

“Zoals jullie weten heeft onze Hart hier een klein probleempje: hij kan ons niet meer vergezellen op onze braspartijen omdat hij geen maat kent en slechte punten haalt voor Frans. Zijn ouders zijn er achter gekomen en hebben hem huisarrest gegeven”, vat ik alles nog eens samen terwijl iedereen de oren spitst.

Ik vervolg: “Neutraal en ik hebben al wat zitten brainstormen terwijl jullie verwijfd aan het dansen waren en hebben een plan bedacht om toch aan het ouderlijke toezicht te kunnen ontsnappen. Ik durf zelfs zeggen dat het een vernuftig idee is.”

Deze woorden toveren glimlachende grimassen op hun gezichten, bij Buitenbeentje vooral smalend omdat we onszelf de hemel in prijzen, bij Hart omdat er nog speelse hoop is. En omwille van de woordkeuze “verwijfd dansen”.

Voor ik verder ga met het uiteenzetten van ons plan, kijk ik even op om te zien of niemand ons afluistert. Een leider hoort achterdochtig te zijn.

Ik richt me tot het onderwerp van de hele situatie: “Hart, ik kom straks bij uw thuis langs om u zagezegd iets over Frans uit te leggen. Daar stel ik aan uw ouders voor om u ook vrijdagavond bijles te geven, bij mijn thuis aangezien ik meer “educatief materiaal” heb. Mijn reputatie indachtig moet dit wel lukken.

Dan gaan we over naar stap 2, die avond, na de bijles, zullen we een Franse film gaan kijken om het nuttige aan het aangename te koppelen. De film heet “Le Huitième Jour”, knoop het in jullie oren zodat we allemaal hetzelfde zeggen.”

Ik kijk even rond me in de cirkel om eventuele weerstanden op te merken, maar voorlopig knikt iedereen beamend, terwijl de herfstwind hun kapsels over hoop blijft halen.

Alleen Neutraal licht nog 1 zaakje toe: “Met “educatief materiaal” bedoelt hij bier”. Maar dat was voor iedereen wel duidelijk.

“Stap 3 omvat hen te overtuigen dat Hart, en wij allemaal, best blijven slapen.”

Ik laat de spanning in de groep wat opbouwen. Het moment suprême nadert.

“We kunnen best bij Buitenbeentje blijven slapen omdat hij kort bij de bioscoop woont. Het zou toch onverantwoord zijn om ’s avonds zo laat nog op straat rond te dolen.”

“Bij mij blijven slapen??” is Buitenbeentje meteen daar om zijn verantwoordelijkheid te ontlopen. Hij kan een onbetrouwbare soldaat zijn, die een stamp onder zijn kont nodig heeft. En een blind duwtje in de rug om hem het slagveld op te krijgen.

“Dat is wat we aan Harts en onze ouders gaan vertellen, kluppel”, countert Neutraal meteen.

“Het verklaart waarom hij met een rugzak moet afkomen (reservekleren zagezegd en wat water en versnaperingen)”, voeg ik daar nog aan toe, alleen denkend aan het voorwerp van onze missie, Hart. “Op die manier houdt het ook steek dat hij een slaapzak meeneemt.”

“Het bij Buitenbeentje blijven slapen lijkt zo voor Harts ouders een noodzakelijk kwaad dat met plezier maken helemaal geen uitstaans heeft.”

“Gij, Buitenbeentje, jij zegt gewoon tegen uw ouders dat ge bij Hart blijft slapen. Jullie ouders kennen elkaar toch niet.”

Buitenbeentje antwoordt met een gevat “aaaahhh”, waarbij zijn stem wat overslaat omdat hij zijn inzicht overdrijft.

Hart knikt ondertussen enthousiast.

“Briljant, briljant plan!” citeert hij Franky Loosveld uit het Eiland.

“Allemaal goed en wel, maar waar gaan we dan effectief naar toe? Want op café kan altijd een oude bekende van uw pa ons tegenkomen”, en daarbij wijst een op zijn stuur leunende Koene met zijn neus richting Hart.

Neutraal en ik kijken mekaar triomfantelijk aan.

“Awel, zeer simpel: we gaan gewoon in het bos zitten.”

Ik wacht op hun reacties, maar ze bekomen moeilijk van de verbazing dus ik geef nog wat extra tekst en uitleg.

“Het boske bij ons achter leent zich hier perfect toe. Het is kortbij maar toch ver genoeg om niet gestoord te worden. We kunnen er een kampvuur aansteken en pintjes drinken. Het is een neutrale plek, buiten een paar vogels en konijnen zitten we daar op ons gemak.”

Hier waren ze mentaal duidelijk niet op voorbereid. Ze laten het even bezinken. Het zet toch wel een domper op Neutraals en mijn enthousiasme.

“Kom aan mannen, da’s toch zalig, samen een kamp bouwen, bier drinken, feesten en dan op het gemakske kamperen. Wat kan een mens zich nog meer wensen?” speelt Neutraal dan maar op hun gemoed.

“Ik vind het sjiek”, volgt Koene.

“Ik ook! Dat wordt vies bom!” is Hart weer zijn uitbundige zelf, zonder stil te staan bij de risico’s die voornamelijk hij loopt. Als het boeltje ontploft, dan loopt hij de meeste littekens op. En je weet maar nooit met een kampvuur, dronken jongeren en een op batterijen draaiende discman.

Buitenbeentje en De Harige Romein blijven aarzelen, besluiteloos. Ze kijken naar de grond en elkaar. Om toch maar geen direct affirmatief antwoord te moeten geven. Ze willen de

opportuniteitskost niet betalen, maar zonder keuze geen kabbelende vrijheid, louter stilstaand water.

Maar we confronteren hen er toch mee.

“Wat zal het zijn, mannen? Kiezen of delen?”

“En wat als het regent?” spartelt De Harige Romein tegen. Hij is nu eenmaal een man die gesteld is op zijn comfort.

“Dan drinken we meer zodat we de kleffe nattigheid niet voelen”, Neutraal lichtjes geïrriteerd door het gebrek aan appreciatie.

Buitenbeentje krijgt van mij een dwingende blik toegeworpen. Hij plooit.

“Ik hoop wel dat mijn staartbeen tegen dan niet meer te veel pijn doet.”

We richten onze vragende ogen nu allemaal op De Harige Romein, de patriciër van de groep. Boven de groepsdruk komt ook de tikkende tijd ons een handje helpen. De conciërge van school komt in een gezapig waggelende pas aangewandeld om de ketting rond de grijze poort te leggen. Zoals quasi elke dag moet hij ons groepje, samen met nog anderen, steevast weggagen van zijn territorium. Hij doet dit overigens telkens met dezelfde woorden: “Kom jongens, morgen mogen jullie hier weer de ganse dag uw broek verslijten.” Hij begeleidt deze slagzin ook immer met een obligate knipoog. Hij herkent ons al, zoals wij die afgewassen salopet van hem gewoon zijn. Mensen verheffen zich vaak tot een satirische karikatuur van zichzelf. Wij ook.

De groep dwingt hem, hij kan niet anders. Zoniet, dan wordt hij een deserteur die op niemands steun nog kan rekenen wanneer hij als snelle teller bespuid wordt met de gal van roepende slakken. Patatten jassen, dat staat hem dan te wachten.

We verroeren ons niet, ook al heeft de conciërge het paddenslot al in de hand. De Harige Romein begint zich al wat ongemakkelijk te voelen. We leggen de bal in zijn kamp, maar hij lijkt er over te struikelen.

Hij zet zich recht en wil aanstalten maken om op de trappers te gaan staan. Daar voegt hij bij: “Kom, we zullen subiet...”

“Niks te subiet”, onderbreek ik hem onmiddellijk, “Geef antwoord, als ge niet wilt geen probleem, maar dan kunnen we daar rekening mee houden bij de voorbereidingen.” En ik gebruik mijn fiets als step om richting de grijze poort te peddelen. Ik geef hem daarbij het signaal dat het ook zonder hem kan, dat hij blij moet zijn dat hij mee mag doen. Uitverkoren als het ware.

De anderen volgen mijn voorbeeld en trappen in stilte richting grijze poort en grijze conciërge. Al lichtjes teleurgesteld over het gebrek aan toewijding van De Harige Romein. Buitenbeentje in het bijzonder, hij heeft namelijk al vroeg toegegeven.

“Ja ja, ’t is goed, ik zal meedoen. Maar als het fel begint te regenen, ga ik naar huis.”

We proberen onze opluchting en blijdschap niet te fel te uiten, anders zou hij het wel eens hoog in de bol kunnen krijgen.

“Okee, goeie”, antwoordt Neutraal, “ik noteer dus vijf deelnemers: Hart, Buitenbeentje, Koene, De Harige Romein, Mens en mezelf. Ideaal.

Dan kan Mens vanavond of morgen al gaan scouten voor een goed plekje in het bos waar we met ons vijven terecht kunnen.”

Achter ons gaat de grijze poort met een metalige klang dicht. Morgen zijn we weer verplicht welkom vanaf acht uur. Dan kunnen ze onze dromen weer netjes kanaliseren volgens vraag en aanbod. Kritische geesten kunnen ze missen als kiespijn, het is makkelijker om knikkende zwakkelingen te controleren.

Gelukkig hebben we nu officieel een pact om er aan te ontkomen. Want radars verliezen hun kracht in beboste omgeving.

We fietsen de Collegelaan uit en rijden richting onze respectieve windrichtingen. Fase 1 is met succes voltooid. Neutraal en ik kijken mekaar tevreden aan wanneer we afscheid nemen bij oost en noord. We voelen ons verheven.

Hart en ik rijden voort in oostelijke richting, naar onze straat en straks ook ons basiskamp.

“Dat gaat echt sjiek worden, ik voel het!”

Ik knik.

“Ge zijt toch echt slim om zoiets uit te dokteren”, zegt hij gemeend vol bewondering.

Ik knik opnieuw.

Mijn gedachten zitten al bij fase 2, de uitvoering. Ik sta namelijk nog voor een berg uitdagingen. Vanavond Harts ouders overtuigen, morgen na school en voor de training een goede plek in het bos spotten, afspraken maken voor andere praktische aangelegenheden. Een consul draagt veel verantwoordelijkheid. Ik zal dan ook moeten delegeren en het netwerk rondom mij goed moeten gebruiken.

“We zien ons straks tegen half acht, dan heb ik gedaan met eten”, probeer ik Hart mentaal paraat te krijgen voor het retorisch kunstje dat we mogen uithalen met zijn ouders. Daar staat of valt alles mee.

“En ge weet het: we gaan vanavond wat Frans oefenen, maar vrijdagavond heb ik tijd om u zagezegd bijles te geven en naar een Franse film te kijken. Le Huitième Jour. Daarna is het te laat en gevaarlijk om nog op straat rond te hangen en blijft ge dus slapen bij Buitenbeentje omdat die heel kort bij de bioscoop woont. Okee? Dat zouden ze u normaal niet kunnen verbieden.”

Hart is enthousiast: “Zeker, dat gaat lukken, gij kunt dat geregeld krijgen.”

“Tot vanavond dan”, en ik mijmer voort, hypothetische situaties schieten me al voor de ogen waar ik in gedachten probeer op te anticiperen.

“Juuuwww, tot straks, kameraad!”

Kameraden, dat zijn we. Een heterogene groep jonge mensen met zoveel potentieel in zich om boven de grijze massa uit te stijgen. En daar zijn we vandaag aan begonnen.

Fase 2

Een bos heeft altijd een mysterieuze sluier rond zich hangen zodra je de eerste bomen nadert. Alsof je eerst tol moet betalen om die nieuwe leefwereld binnen te dringen.

Ik maak mijn fiets vast aan een dunner boompje om te voet te verkennen. Je kan nooit weten, we wonen ten slotte in een stad.

Mijn boekentas/rugzak durf ik niet achterlaten bij mijn fiets, die boekenwijsheid hou ik op mijn rug.

Onder mijn voeten ritselen de eerste bladeren die afgestoten werden.

Het enige geluid.

Het bos lijkt zijn adem in te houden, zich te verbergen voor deze indringer. Maar ik kom, voorlopig toch, in vrede.

Complete stilte.

Buiten dan die voorzichtige voetstappen van mij. Kretsend krakende bruine bladeren.

Bovendien lijkt het klimaat vandaag op verlof, compleet afwezig, zelfs geen “out-of-office reply”. Geen wind, geen zon, geen regen, geen koude vlagen, geen warmtefronten.

Neutraal en Zwitserland zouden er fier op zijn.

De hele situatie schept een desolaat gevoel.

Ik voel me introvert, opgesloten in een parallelle entiteit enkel voor mij toegankelijk. Mijn hoofd onder water, louter enkele haarsprietten die boven het wateroppervlak drijven. Afgezonderd, geen emoties of beleving, enkel het zijn. Een wollig zijn, mossig zelfs, met een geur van warme ether zonder echter steriel of klinisch aan te voelen.

Ik voel me in mijn eenzaamheid toch enigszins bekeken, door een seriemoordenaar die hijgend in zichzelf fantaseert over mijn angstig gesperde ogen bij de aanblik van zijn roestig gekartelde machété en verloederde moordenaarsbaard die de littekens van wanhopig tegenspartelende slachtoffers camoufleert.

Totdat een abrupt wegvliegende vogel me uit mijn verdoving wegrukt. Ik schrik me kapot!

Ik verschiet er zo van dat ik zonder het te beseffen een kreetje slaak, maar dan mannelijker dan het hier uitschijnt.

“Mens, kom op. Bij de zaak blijven”, maan ik mezelf luidop tot de orde. “En minder naar Nirvana luisteren.”

Het helpt zoals een klets koud water in het gezicht op een druilerige, verslapen morgen.

Een oude bekende, dat is dit bos in feite. Vroeger kwam ik hier vaak met mijn grootvader. Dan mocht ik met mijn fietsje crossen terwijl de bompa vogels probeerde te spotten. Wat natuurlijk bemoeilijkt werd door mijn uitbundige motorgeluidimitaties. Of wanneer ik weer eens mijn knieën geschaafd had en het hele bos bijeen keelde voor een schrammetje. Met de terreinkennis indachtig wandel ik naar wat mijn inziens een goede plaats zou moeten zijn.

Na wat zoeken en tasten met mijn ogen tussen struiken en bomen en natuur, vind ik inderdaad een beschutte plek die toch nog toegankelijk is. Genoeg struikgewas om aan het oog van turende burens onttrokken te zijn. Gezellig ingekapseld, ideaal om onze eigen wereld te creëren. Zelfs een tegen regendruppels beschuttend bladerdek huist boven onze hoofden. En ondanks de begroeiing is er toch nog genoeg ruimte voor vijf viriele jongeventen die het leven willen celebreren met drank, poging tot dans eens die drank genuttigd is door de man, muziek en filosofische mijmeringen, wederom als die drank de kan verlaten heeft.

Ons territorium!

Ik eis het op en baken het af door enkele meters verder mijn blaasinhoud aan de openbaarheid prijs te geven. Want mensen zijn dieren, meestal zelfs beesten.

Deze plaats is werkelijk perfect. Ik merk dit aan de vervuiling die begon te minderen naarmate ik het pad verlaten had en richting ons basiskamp trok. Buiten een semi-verroeste, half witte L-vormige buis kwam ik geen ander zwerfvuil meer tegen. In een hedendaags bos lijken namelijk allerhande papiertjes, plastic zakken en ander sluikeafval wel deel uit te maken van de natuurlijke fauna en flora.

Die buis blijkt trouwens een handige schraapborstel te zijn om alle overtollige bladeren uit onze living te keren.

Een tevreden uitdrukking maakt zich meester van mijn gezicht zodra ik enkele stappen terugzet om ons primitieve basiskamp te aanschouwen. Ik voel me al thuis.

Toch bekruipt een onbehaaglijk gevoel me omdat alles tot nu toe zo vlotjes is verlopen. Dat verdomde bijgeloof, eigen aan de mens. Gisteravond liep het ook al op wielmpjes. Met mijn charismatische aanpak kon ik Harts ouders makkelijk rond mijn vinger winden. Een

retorische vingeroefening waarvoor ik me op voorhand nodeloos zenuwachtig had gemaakt. Bovendien speelde ook Hart zijn rol perfect. Hij zweeg. En zei niks verkeerd. Perfect. En ook nu weer, meteen uit mijn diepste onderbewustzijn een harmonieuze plek ontdekt. Hopelijk is karma een mythe net zoals boskabouters of rechtvaardigheid. Anders zitten we nu met een grote schuld bij het oppermachtig wezen die waarschijnlijk op het politiebureau ingelost zal worden met handboeien en gemeenschapswerk. Een rilling schud ik samen met de doemgedachten van me af. Want ik geloof niet. Niet in een opperwezen of een evenwicht tussen goed en kwaad. Als rationeel Mens is dit niet mogelijk.

Goede Vrienden Maken Goede Afspraken

Vijftien minuten, zo lang duurt de pauze na het tweede lesuur. De effectieve vergadertijd is echter beperkt, maximum dertien minuten. Effectief en efficiënt, zo moeten we tewerk gaan. Een minutieuze voorbereiding, zoals een FBI-aanval op een terroristenhof wordt voorbereid. Maar dan zonder de helikopters en die protserig lelijke Amerikaanse auto's uit de jaren 80 die altijd zonder aanwijsbare aanleiding ontploffen.

“Een zalig plekje, echt ideaal!” ben ik behoorlijk opgetogen over de plek om ons basiskamp te vestigen.

Er wordt in de kring gegromd dat ze me op mijn woord vertrouwen, maar eerst zien dan geloven denken ze in stilte.

Een verloren bal van de tweedejaars waait onze richting uit. Koene passeert hem onmiddellijk aan mij. Op dat gebied kent hij zijn plaats.

Een jongen met nog echt een kinderkopje komt onze richting uitgelopen om de bal non-verbaal terug te vragen. Zijn haren zijn doorweekt met zweet, motregen en beginnende puberteit. Het verbaast me in feite dat er bij dit druilerige weer gevoetbald mag worden op de speelplaats. Dat mochten wij vroeger niet, maar tegenwoordig...

Op een tiental meter blijft hij wachten tot ik de bal teruggeef. Ik besluit met een elegant gecontroleerde wreeftrap de bal strak in zijn voeten te spelen.

Niemand kijkt er van op. Of ze zijn het al gewoon, of het interesseert hen geen hol.

“Dus, concreet, vrijdag rond half acht verzamelen we aan het rondpunt bij ons in de wijk. Dan verdelen we ons in twee groepen: één groepje gaat drank halen in de winkel, de andere groep zorgt voor een laaiend kampvuur.”

De kring knikt opnieuw.

“Hopelijk blijft het droog, het is al de hele week slecht weer geweest”, Buitenbeentje die een expert is in het verzuren van mooie vooruitzichten. Hij zegt het overigens met zo een citroentoon in zijn stem.

“Dan moeten degenen die hout halen om het vuur aan te steken ook maar voor een geïmproviseerd dak zorgen”, repliceert Neutraal. Ook in zijn stem weerklinkt enige irritatie om de opmerking van Buitenbeentje, hoewel ze natuurlijk volkomen terecht is.

Ik richt me tot Koene: “Koene, gij hebt een discman. Kunt gij een cd’tje regelen met goeie schijfjes op? En hou rekening met ieders smaak als ge wilt.” Ik ken hem namelijk goed genoeg, ik wil niet in het bos zitten met rondom mij opgefokte uilen door de boenkeboenke-muziek.

Droog: “Okee.” In Koenes geval betekent “okee” ook effectief “okee”. Hij zal dus met andere woorden een goede mix maken, daar mogen we met zekerheid van uit gaan.

De bal rolt botsend opnieuw onze richting uit en komt tot stilstand tegen onze anonieme boekentassen die we op de grond naast ons neergelegd hadden.

Ditmaal reageer ik kwieker en instinctiever. Ik leg de bal met een subtiele tik goed voor mijn rechter en knal hem zonder echt na te denken richting doel. Meer kracht dan finesse en eveneens het omgekeerde van wat ik normaal zou doen. Maar ik heb geluk, mijn impulsieve daad spat uiteen op de lat, wat me enkele bewonderende blikken oplevert van de voetballende tweedejaartjes. Het zorgt ook voor een vermaning van de schriële opzichter zonder echte leerkrachtentaken die op zijn autoritaire fluitje blaast en met een even verwijfd autoritair vingertje me vermaant niet meer zo hard te trappen of de beste te zijn. Want iedereen moet winnen om het plezierig te houden, dat eisen de statistieken van het gemiddelde.

“En qua alibi, jullie weten het,” Neutraal wacht even op een bevestiging die er niet komt, “gewoon zeggen dat we bij Buitenbeentje zijn thuis blijven om niet midden in de nacht naar huis te moeten fietsen.

Als dan bijvoorbeeld de ouders van Hart die van Mens tegenkomen in de winkel, dan zullen ze hetzelfde verhaal gehoord hebben en vertellen.”

De zeurende bel onderbreekt onze verregende vergadering. En we zijn verdomme vergeten iemand aan te duiden die de notulen moest bijhouden.

“Kort samengevat: vrijdag om half acht aan het rondpunt bij ons in de wijk. Dan treffen we de allerlaatste voorbereidingen en dan kunnen we feesten!” ik eindig de vergadering zoals ik ze begonnen ben. Bijna een hyperbaton.

En de kring knikt en bromt dat het goed is.

Het Bosfeestje

“Kom op Mens!

Die kerel is nu eens altijd te laat!” Neutraal richting Buitenbeentje.

“Vorige vergadering zat hij nog zo te drukken op concrete afspraken en wie is nota bene niet aanwezig aan het rondpunt op het afgesproken uur”, zet Neutraal zijn boutade voort.

“Hij zal waarschijnlijk nog zijn haren aan het föhnen zijn”, lacht Koene, niet meteen gezegend met een kapsel maar eerder met wat uitgezaaid schaamhaar op zijn hoofd. Maar dan met een dunnere structuur. Toch lachen ze allen, met zo een jaloers tintje in het strottenhoofd. Ook De Harige Romein, maar eerder uit groepsdruk want hij is net als mezelf gezegend met een weelderige haardos.

De zon heeft vandaag voor de eerste keer deze week tekenen van leven gegeven. Alsof ze al haar energie had opgespaard om vandaag af te geven. Het schenkt ons droog hout, droge boomstammen om op te zitten en levensenergie zoals enkel jonge mensen die kennen.

Een geïmproviseerde pauwenloekroep zoals alleen Wim Opbrouck dat kan, wekt hen uit hun wachtslaap.

Het is Hart die onze komst laaiend enthousiast aankondigt. Logisch, hij is namelijk eventjes vrijgelaten. Eerder vogelvrij verklaard.

“Eindelijk, ze zijn er. Dat begon tijd te worden”, zegt Neutraal tegen allen en niemand. Hij is duidelijk prikkelbaar en snel geïrriteerd door de zenuwen.

“Ik zal het hen wel onder hun neus wrijven.”

Harts remmen bliksemen piepend en fiepend elektriciteit langs onze ruggengraat. Het laat onze gezichten krullen.

“Jullie komen toch nog”, sneert Neutraal.

“Hey, niet beginnen zagen hé maat, we hebben nog een fles Jägermeister uit de kelder gesmokkeld. Dat was niet zo simpel hoor”, laat ik mij niet graag afwrijven, zonder hem al te abrupt te bruuskeren.

De fles sust trouwens iedereen. Ik duik hem op uit mijn propvolle rugzak met “fietskleren, energierepen, flessen sportdrank, iets om te lezen en zaklamp”. Mijn slaapzak heb ik onder de rugzak gebonden, maar die alliantie is geen lang leven beschoren aangezien mijn veters immer lachen met mijn knooptechnieken.

Een aperitiefje kan er altijd af. De fles gaat rond in de groep. Het maakt ons wat losser zonder dat we er ongeconcentreerd van worden. Het ontspant ons, dat hadden we allemaal nodig. Zeker onze opgefokte consul Neutraal.

Buitenbeentje neemt een serieuze teug, maar daar komt hij al snel op terug met een verwrongen grimas. “Niet mijn ding”, plakt hij er met een uitgeknepen stem achter.

Het doet ons lachen.

Niet uitlachen, gewoon lachen. Want het vooruitzicht op plezier overstelpt ons met een bemoedigend warm gevoel. En de Jägermeister gaat ook heet af.

“Kom, we zijn er mee weg. Hier in het openbaar in onze wijk lopen we te veel risico iemand tegen het lijf te lopen”, maan ik aan er aan te beginnen.

“Juist, we moeten bovendien ook nog naar de winkel want met één fles gaan we vanavond niet toekomen”, vult mijn medeconsul me aan.

“Nee, ene is veel te weinig! Ik heb vies goesting. Ik heb een ganse week geen druppel gezien”, spreekt Hart met zijn hart op de tong. Bij hem draait het maar al te vaak om kwantiteit dan om kwaliteit. Zolang er maar alcohol in zit. We hebben hem vaak genoeg uit de struiken langs de weg mogen plukken als hij weer eens het fietspad met één oog dichtgeknepen had gemist. Geen wonder dat hij ooit door zijn ouders gepakt zou worden. Eigenlijk, bewijzen we hem wel een dienst door in het geniep onze vrijheid, die wij wel verdienen, te consumeren met o.a. drank?

Ik ga op de trappers staan en fiets mijn kritische geweten uit de wielen. Op een vrije vrijdagavond weegt een geweten enkel maar op het plezier. De piepende rem op de spontane uitbundigheid.

Aan de ingang van het bos stappen we af.

De bolle bomen heten ons welkom.

Met de fiets aan de hand sluipen we schuchter voorbij het eerste ruisende struikgewas. Achterdochtig kijken we rondom ons. Maar zo trekken we in feite alleen maar meer aandacht naar ons toe. Er is namelijk niets mis met “gewoon” het bos in gaan. Nerveus en schichtig om je heen kijken omdat je een bosfeestje met kampvuur gaat houden daarentegen...

De koelte van het bos valt op ons en vervangt de bemoedigende warmte. De onzekerheid die we met ons aperitief hadden doorgespoeld, komt snel terug boven drijven wanneer we nuchter aan de consequenties denken. Vooral Neutraal en ik beseffen dat. Koene, De Harige Romein (die overigens nog maar weinig gezegd heeft), Buitenbeentje en Hart laten het meer op zich afkomen.

Eens we ons basiskamp bereikt hebben, laat Koene meteen zijn appreciatie blijken: “Netjes, hier kunnen we ons amuseren, in alle veiligheid”.

“Dank u, Koene, dank u”, ben ik werkelijk opgetogen met zijn compliment.

Nadere inspectie door de anderen levert nog steeds een positieve eindbalans op, al had wat meer dakbedekking gemogen indien het zou gaan regenen. Dat vindt toch vooral Buitenbeentje.

In de ogen van Hart zie ik een soort chauvinistische fierheid. Het bosje van bij ons, ons bosje, daar gaan we het leven celebreren. Het doet hem iets. Trots is hij.

Ter zijde, het bosje van bij ons is overigens geen verwijzing naar het harige geslacht van de lokale straatmadelief.

Het raakt ook mij een beetje. Het boske, waar we jaren met onze fietsen doorheen crossten. Ook al moesten we plechtig beloven rustig aan te rijden. Eigenlijk mochten we er helemaal niet door rijden, maar we deden het toch. We zeiden dan dat we naar elkanders thuis gingen, maar eigenlijk spraken we in het bos af.

We zijn er vaak tegen de vlakte gegaan, met kapotte broeken en knieën en gelogen excuses tot gevolg. We zijn er vaak op vrijende koppeltjes gestoten, die nu al lang hun boedel gescheiden hebben, al dan niet met alimentatie.

Ooit hoop ook ik hier met mijn toekomstige ex in een erotische opwelling onze liefde vleselijk te vieren, terwijl spiedende kwajongenooogjes haar snakkende lichaam aftasten.

Onze grond, ons land, onze thuis.

“Okee, we gaan er aan beginnen: ik stel voor dat we ons opdelen in twee groepjes zoals afgesproken: Hart, gaat jij samen met Koene en Buitenbeentje wat hout halen, zowel klein hout als grotere blokken. Ge weet, jij zijt de sterkste dus ik reken op uw spierballen”, deel ik de orders uit.

“En zoals we al besproken hadden, probeer in die aangrenzende tuin hier wat verderop grote blokken gedroogd hout “te lenen”. Daar is maar een draad van een half metertje dus dat moet makkelijk zijn om over te wippen. Maar houd u alsjeblieft wel stil, we willen niet gepakt worden!”

Die waarschuwing is nodig, een emotionele patriot durft namelijk overenthousiast recht in de vuurlinie van de vijand lopen. De wapperende vlag waait voor de ogen waardoor een man verblind ten strijde trekt, zonder rationele, gecontroleerde tactiek.

“Wij”, en ik wijs naar Neutraal, De Harige Romein en mezelf, “zullen ondertussen naar de winkel gaan om bier en nog wat andere drank te kopen.”

Door ons in de publieke openbaarheid te begeven, hebben wij in feite de zwaarste missie. We zijn namelijk in gevecht met de onvoorspelbare Wet van Murphy, die het toeval aan haar zijde heeft staan.

Het is namelijk zo dat men net op deze cruciale momenten toevallig een ouder tegen het winkelkarretje loopt. We zullen tussen de rayons moeten sluipen in commandostijl, incognito. Netwerken laten we even achterwege, kennissen worden niet gegroet, burens niet aangesproken. Afkeurende ogen van de goegemeente zodra we de flessen drank inladen moeten we negeren. Vooral moeilijk voor mij om de discussie uit de weg te gaan. Ik ben namelijk geen laffe Vlaming die de redetwist uit de weg gaat, louter omdat het de makkelijkste weg is.

Omzichtigheid, dat is ons codewoord voor de avond.

We besluiten nog een opkikkertje te nuttigen, kwestie van onze koelbloedigheid te behouden. Buitenbeentje bewijst zijn mannelijkheid in de groep, hij neemt opnieuw een teug met opnieuw een uitgewrongen gezicht als resultaat. Maar dat deert niet, hij deed het.

De Harige Romein maakt ondertussen gebruik van de L-vormige buis om onze tweede thuis nog wat properder te maken. Hij schraapt nog een extra laagje bosgrond weg.

Het is Hart die ons er op wijst dat de buis niet enkel als borstel kan dienen, maar eveneens als verlenging van de slagkracht van de arm tegen lugubere personen die misschien net als ons bosfeestjes willen houden. Of het zijn gewoon junkies die ons willen doodmeppen om onze kleren aan de kringloopwinkel te verkopen. Tegenwoordig dartelen niet enkel pluizige eekhoorns in het bos om vreedzaam eikels te dealen.

“Okee, iedereen klaar? Dan kunnen we er aan beginnen”, en tezamen met mijn woorden razen de door adrenaline gevoede zenuwen van mijn tenen langs mijn schrielle ruggengraat tot in mijn vingertoppen met afgebeten nagels.

Onze collectieve hartslag versnelt.

“Tot subiet”, en Neutraal neemt al eerste zijn fiets ter hand om te vertrekken.

We sluipen weer het bos uit.

Onderweg overleg ik even met De Harige Romein. We bedenken preventief al enkele excuses mochten we toch oude bekenden tegenkomen. We gieten de excuses haast in metrum als echte poetae novi, ongeacht onze improvisatietalenten. Catullus zou trots op ons zijn, Romeinse broeders, de ene al wat hariger dan de andere.

Vlak voor sluitingstijd arriveren we in onze lokale supermarkt. Te veel plezier onderweg had ons bijna te laat doen komen.

Doelgericht gaan we te werk, zoals overvallers ook altijd op voorhand de kluis en waardevolle voorwerpen weten liggen, ongeacht hoe goed ze verborgen zijn. We letten niet op de typische supermarktmuziek die over de rayons zweeft terwijl de rekkenvullers de ordeloze laksheid van de klanten al aan het opruimen zijn.